

ljudstva, bridko pot trpljenja in smrti. Kakor mogoče ravno i ta čas gre družinski oče, sin, pot smrti za domovino. Naj li ne vzame mati molka ter v molitvi išče tolažbe srcu, — tolažbe in upanja, da po velikem petku nastopi dan veličastnega vstajenja, ako ne v tem — tem gotoveje v drugem življenju.

Kako tolažeče govori večer! Slušajmo ga!

Franica Zupančič.

DEKLAMOVANKE.

7. Domovini.

Avstrija — o domovina moja,
ti ne veš, kako te srčno rad imam;
raju je podobna zemlja tvoja,
lepše na vsem svetu ne poznam.

Ravni plodne, s polji posejane,
so morje, kjer klasje valovi.
Kaj bi svet nam dal za te poljane!
A na prodaj naša zemlja ni.

Diadem ogromen so vrhovi,
ko jih solnce jutranje zlati.
Bajnih bitij tajni so domovi,
v pravljicah spomin na njé živi.

Naše lepe zemlje ne prodamo;
orošena s srčno je krvjo...
Za posest najdražjo jo imamo,
ne odtehta je svetá zlato!

Slapi čisti, silni vodometi,
lepših nima niti knežji vrt.
In prepadi, v tajni mir odeti,
so kraljestvo, v njih kraljica smrt.

Reke naše, niti ve srebrne,
v daljni ve izporočite svet:
»Vsak izseljenec se naj povrne;
vsak gorkó bó in ljubó sprejet!« —

Jezera, dragulji med gorami,
vam vrstnikov skoro nima svet.
Kdo bi rad se ne pohvalil z vami!
Ve ste goram, kar je šopku cvet.

Morje naše, morje večno mlado,
vrata širna v daljni, pestri svet...
Ti budiš nam v srcih lepo nado,
ti dragulj naš, naš najlepši cvet.

Ve planine, s cvetjem posejane,
ste vrtovi čarovnih devic.
In preproge daljne so poljane,
vanje vtkanih je nebroj cvetic.

Domovina, kdo bi štel zaklade,
ki jih hraniš v temnem dnu globin!
Razne šege v nas so in navade,
vsak pa ljubi te kot mater sin.

Gozdi temni, tajno šelesteči,
so bogastvo naše, naš zaklad.
Vinski kraji, dražestno dehteči,
dragocen zorevajo nam sad.

Avstrija, o domovina moja,
ti ne veš, kako te srčno rad imam;
raju je podobna zemlja tvoja,
lepše na vsem svetu ne poznam.

J. Polak.

